

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/01276-0/2021
Érkezett:	2021. MÁJ 13.
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	

ZÁRADÉK: Az irat elektronikus úton készített papír alapú másolat.

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

[redacted] alatti lakos – az Apák az Igazságért Közhasznú Egyesület tagja –, valamint egyrészt az ő képviseletében eljárva, másrészt egyúttal saját jogon is – indítványozóként – az Apák az Igazságért Közhasznú Egyesület (székhely: [redacted]) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (a továbbiakban „Abtv.”) **27. § a) pontja** alapján **alkotmányjogi panaszt** terjeszt elő az alábbiak szerint:

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a **Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 6.P.III.20.532/2018/30.sz. elsőfokú ítéletének, valamint az annak alapját képező eljárásnak, továbbá a Fővárosi Törvényszék ezt az ítéletet helyben hagyó 50.Pf.633.520/2019/58.sz. ítéletének alaptörvény-ellenességét.**

Kérjük, hogy alaptörvény-ellenes voltára tekintettel a tisztelt Alkotmánybíróság **semmisítse meg** a Fővárosi Törvényszék 50.Pf.633.520/2019/58.sz. jogerős ítéletét a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 6.P.III.20.532/2018/30.sz. elsőfokú ítéletére is kiterjedően, mivel az, illetve az alapjául szolgáló eljárás több szempontból is súlyosan és összetetten sérti az Alaptörvény **XXVIII. cikk (1) bekezdésében** foglalt **tisztességes eljárás** követelményét, a **VI. cikk (1) bekezdésében** foglalt magán- és családi élethez, illetve kapcsolattartáshoz való alapjogát az indítványozó [redacted] édesapának és egyben kk. [redacted] is, sérti a **VIII. cikk (5) bekezdésében** foglalt alapjogát az ugyancsak indítványozó Apák az Igazságért Közhasznú Egyesületnek, miszerint az egyesület szabadon tevékenykedhet: szabadon folytathatja a jóváhagyott alapszabályában foglalt közhasznú tevékenységet, továbbá sérti a **XVI. cikk (1) bekezdésében** foglalt gyermeki alapjogát kk. [redacted] miszerint minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz. Összességében súlyosan sérti a **kiskorú gyermek mindenekfelett álló érdekét**, a New York-i Egyezményben foglaltakat, illetve ezen keresztül az Alaptörvény **Q) cikk (2) bekezdését** is.

1

AZ INDÍTVÁNYOZÓI JOGOSULTSÁG

Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 27. § a) pontján alapul, amely szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy, vagy szervezet a döntés **kézhhezvételétől** számított 60 napon belül alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés, vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a panaszos Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az ügyben további jogorvoslati lehetőség nem biztosított a panaszos számára.

A Fővárosi Törvényszék 50.Pf.633.520/2019/58.sz. jogerős ítéletét **2021. április 28. napján** kézbesítették postai úton az Apák az Igazságért Közhasznú Egyesületnek. *(Annak ellenére, hogy elektronikus kapcsolattartásra álltunk át.)*

További jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésre, miután az **rPp. 271. § (4) bekezdése** szerint nincs helye felülvizsgálatnak, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú íráság azonos jogszabályi rendelkezésre utalással hagyta helyben.

A TÉNYÁLLÁS, A HÁTTÉR, AZ ELŐZMÉNYEK

Még a korábbi polgári perrendtartás idején – 2017-ben – [REDACTED] indítványozó (a továbbiakban: édesapa) keresetet nyújtott be a II. és III. Kerületi Bíróságra [REDACTED] a továbbiakban: gyermek) korábbi (anyai) elhelyezésének megváltoztatása (a gyermek nála történő elhelyezése) iránt.

Az édesapa a perbeli képvisellel megbízta az Apák az Igazságért Közhasznú Egyesületet (továbbiakban: egyesület), amelynek tagja, és amelynek fő tevékenységi köre éppen a tagjai képviselete családjogi jellegű peres eljárásokban.

Az egyesület akkori vezetésének a periratok részét képező, az addigi gyakorlatot írásban is „szentesítő” elnökségi határozata szerint (1/2018.0321) ennek az egyesületi tevékenységnek az ellátását az elnökség két tagja, továbbá két e téren kiemelkedő gyakorlati tapasztalattal és szaktudással rendelkező egyesületi tag – egyikük: [REDACTED] ma már szintén elnökségi tag – feladatává tette, aki egyébként korábban már több, mint 40 hasonló perben járt el első- és másodfokon egyaránt, és akinek az egyesület általi delegálását nem csak más elsőfokú bíróságok, de a Fővárosi Törvényszék másik másodfokú családjogi tanácsa – a [REDACTED] által elnökölt 54. Pf. tanács – sem kifogásolta egyetlen alkalommal sem.

2 Szükséges kiemelni a következőt: a II. és III. Kerületi Bíróság kivétel nélkül minden egyes bírója – *beleértve az elnökét is!* – nem sokkal korábban saját maga jelentette be az elfogultságát egy másik családjogi vetületű perben éppen [REDACTED] szemben, aminek kapcsán meg is történt a teljes bíróság kizárása. Írd és mondd: 31-ből 31 bíró vallotta magát elfogultnak [REDACTED] szemben konkrétan arra hivatkozva, hogy [REDACTED] hamisan vádolta meg az egyik bírójukat – [REDACTED] –, aminek okán fel is jelentették [REDACTED]t! A történet viszont a Fővárosi Ítéltábla 5.Bhar.73/2019/18.sz. végleges ítéletével ért véget – bűncselekmény hiányában való felmentéssel –, azzal, hogy [REDACTED] nem vádolta meg hamisan a bírónőt, ellenkezőleg: a bírónőre vonatkozó minden állítása igaznak bizonyult! (Jelen pillanatban még mindig folyik a kártalanítási per [REDACTED] sokéves alaptalan meghurcolása miatt, amit éppen a II. és III. Kerületi Bíróság szorgalmazott.)

Erre tekintettel az édesapa kifejezetten kérte is a II. és III. Kerületi Bíróság kizárását a perből, hiszen a bíróságon egyetlen olyan bíró sem volt, aki ne vallotta volna magát elfogultnak a képviseletével megbízott ügyintézővel – [REDACTED] szemben.

A II. és III. Kerületi Bíróság a velük szemben egyértelműen fennálló kizárási okot „nemes egyszerűséggel” oldotta meg: nem a pertől szabadult meg, hanem [REDACTED] majd végül már az őt delegáló egyesulettől is:

Az elsőfokú bíróság a képviselet tekintetében hiánypótlásra szólította fel az egyesületet, aminek – *ellentétben a jogerős ítélet iratellenes megállapításával* – az egyesület eleget tett: csatolta az alapszabályt, az egyesület elnökének külön írásos megbízását – *delegálását* – [REDACTED] részére, utóbb pedig csatolta a peres képviselet ellátására vonatkozó elnökségi határozatot is.

Az egyesület igen részletes, pontos jogi érvelésben mutatott rá arra, hogy az egyesület alapszabályában foglalt azon kitétel, miszerint az egyesületet az elnökség tagjai képviselik, nem az egyesület tevékenységének ellátására – azaz a tagjai peres képviseletére –, hanem magának az egyesületnek a hivatalos ügyeire vonatkozik. A tagjai peres képviselete a tevékenységi körébe tartozik, amelyet a tagok feladata ellátni és amivel az elnökség a legmegfelelőbb tagokat bízta meg, ami jogában áll. Az egyesület rámutatott, hogy sem a (korábbi) polgári perrendtartás, sem a Polgári Törvénykönyv, sem az egyesületi jog nem tartalmaz olyan szűkítő korlátozást, miszerint az egyesület a tevékenységét képező peres képviseletet

kizárólag a vezetői által láthatná el, ami kizárná azt, hogy az egyesület elnöke ezzel a feladattal az egyesület valamely tagját bízassa meg.

Ennek ellenére az elsőfokon eljáró bíróság kizárta [REDACTED], mint képviselőt azzal, hogy mivel akkor még nem volt elnökségi tag, így nem jogosult az egyesületképviseletére. Értsd: összekeverte magának az egyesületnek a képviseletét az egyesület tagjainak peres képviseletével. [REDACTED] ugyanis nem az egyesületet, hanem az egyesület nevében az egyesületi tag édesapát képviselte (volna).

Ami azonban ennél is durvább: magát az egyesületet is kizárta a képviseletből annak ellenére, hogy – *a jogerős ítélet iratellenes állításával szemben* – az egyesület csatolta az alapszabályát, amit egyébként a mindenki számára hozzáférhető nyilvántartásból egyébként is lehetősége van bármely bíróságnak lekérni, ellenőrizni.

Ezt követően a magára maradt, a gyermeket védelmező, a gyermeknél súlyos pszichés sérüléseket eredményező anyai terrortól megmenteni igyekvő édesapából gyakorlatilag **bolondot csinált a bíróság**: egyetlen egy bizonyítási indítványának, kérelmének nem adtak helyt, azzal pedig, hogy megtagadta a bíróság a per eldöntéséhez nyilvánvalóan nélkülözhetetlen szakértői vizsgálat elrendelését – *hiszen az édesapa által jelzett pszichés torzulás, lelki terror, stb. bizonyítása különleges szakértelmet igényel!* – lényegében világossá vált az előre eldöntöttség, hiszen az édesapának semmilyen más bizonyítási lehetősége nem volt és nem is lehetett az állításai bizonyítására.

Az édesapa keresetét – *lényegében érdemi vizsgálat, az édesapa által felajánlott, illetve kifejezetten kért szakértői bizonyítás nélkül* – elutasította az elsőfokú bíróság.

3

A másodfokú eljárásban az édesapa ismét meghatalmazta az egyesületet, amelyben [REDACTED] ekkor már az elnökség tagja volt, továbbá – *ekkor már* – ismert volt a Fővárosi Ítéltábla analóg képviseleti jogosultsági vita tárgyában hozott 2.Pf.20.168/2019/4/II.sz. hatályon kívül helyező végzése, amelyben a táblabíróság éppen a Fővárosi Törvényszék egy a jelen alkotmányjogi panasszal támadott jogerős ítéletében foglaltakkal minden tekintetben azonos ítéletét helyezte hatályon kívül azon okból, hogy a törvényszék kizárta [REDACTED] a képviselet ellátásából ugyancsak még korábban, amikor [REDACTED] még nem volt elnökségi tag. *(Érthetőség kedvéért: a hivatkozott per egy ugyancsak családjogi vetületű, de személyiségi jogi per volt, amiben elsőfokon a törvényszék jár el, másodfokon pedig a táblabíróság.)*

A másodfokú eljárásban már semmilyen ürügyet nem tudott kitalálni a törvényszék a képviseletre vonatkozóan, ugyanakkor az eljárásban érdemben semmit nem csináltak: az EJB terminológiájával élve, békés tétlenségben múltatták az időt. *(Olyannyira, hogy a Fővárosi Ítéltábla – helyt adva az eljárás elhúzódása miatt előterjesztett kifogásunknak – emiatt el is marasztalta őket!)* Pontosan tisztában voltak vele, hogy az elsőfokú ítéletet hatályon kívül KELL helyezni, ugyanakkor ezt – *a tanácselnök asszony itt nem részletezendő, egy bizonyos szervezet felé való elköteleződésével magyarázhatóan* – mindenképp el akarták kerülni. Több, mint egy teljes évet azzal töltötték el, hogy kitaláljanak valamit, amivel meg lehet magyarázni a megmagyarázhatatlant: a képviselet elsőfokon történt törvénysértő kizárását. *(Formaneknél [REDACTED] az egyik tárgyaláson ideiglenesen éppen tanácselnökként – egyenesen közölte [REDACTED] hogy ő a maga részéről osztja a táblabíróság világos álláspontját, azonban „bizonyos körökben” létezik attól eltérő, más megítélése is a kérdésnek... Azaz mondjuk: ha akkor – az ő elnökletével – születik döntés, az hatályon kívül helyezés lett volna. Megvárták azonban, amíg a korábbi tanácselnök visszaér azon „bizonyos körökből”, és megmagyarázza a megmagyarázhatatlant.)*

Ugyanakkor a másodfokú eljárás alatt eleinte lassabban, azután már felgyorsulva kezdte összetornyosulni a fellegek: kezdett a probléma egyre jobban és letagadhatatlanabban elfajulni! Heti rendszerességgel

érkeztek a másodfokú bírósághoz a jelzések a gyermek állapota miatt egyre jobban aggódó gyermekpszichológustól, a gyermekvédelmi hatóságoktól és persze az édesapától. Az anya ugyanis elkezdett menekülni a hatóságok elől: ha az állandó lakóhelyén keresték, nem találták. Ilyenkor küldött egy üzenetet, hogy [REDAKT] költözött. Amikor viszont áttették a gyermek védelembevételi ügyét [REDAKT] kiderült, hogy éppen [REDAKT] tartózkodik. A lényeg, hogy mindig éppen ott nem volt, ahol éppen keresték. Ugyanakkor a gyermeknek sikerült néhány esetben üzenetet eljuttatnia az édesapának, amelyben kifejezetten anyai bántalmazásról, éheztetésről, stb. számol be.

Külön szükséges kiemelni ezek közül [REDAKT] gyermekpszichológus gyámhivatalhoz intézett, nekem is megküldött súlyosan aggódó véleményét, amelyben nem kevesebb áll, mint hogy a gyermek a teljes önfeladás határán áll. (Nyilván az anyai terror, diktatúra következtében.)

És emellett az anya egyenesen közölte: **nem adja át „a vírus elől menekülő gyermeket” az édesapának kapcsolattartásra egyáltalán, amíg vírus létezik a világon!** (Lásd ehhez képest: IV/1533/2020. AB határozat!)

Elkezdtek záporozni a kapcsolattartás végrehajtását elrendelő, immáron bírósági határozatok, majd a bennük elrendelt pótlások nem teljesítése miatti bírságok..., amire anyuka úgy reagált, hogy ő elköltözött Budapestről, miközben a leveleket egy II. kerületi postahivatalban adta postára. Ezzel a végrehajtási eljárásokat is megakasztotta: jelenleg folyik az illetékességi vita a IV. és XV. Kerületi Bíróság és a Tapolcai Járásbíróság között, mert Újpesten nem értik, hogy mi a különbség a lakóhely és a tartózkodási hely között. (Mert ugye a törvény az illetékességet a belföldi bejelentett lakóhelyhez kapcsolja és csak ennek hiányában alapozza a tartózkodási helyre.)

A jogerős ítélet meghozatalakor az édesapa már 4 hónapja egyáltalán nem látta a gyermeket – *ahogyazóta sem látja, most már több, mint fél éve!* -, eljutottunk odáig, hogy a kapcsolattartás akadályozása már a gyermek sérelmére elkövetett bűncselekmény szintjére jutott. (A kapcsolattartást kikényszeríteni célzó bírságot követően a további akadályozás már bűncselekményt valósít meg.)

Ugyanakkor a másodfokú bíróságnak az anya olyan „kamu-igazolást” csatolt az ügyvédjén keresztül, ami szerint „gyakori légúti megbetegedései okán nem javasolt a gyerekek közösségbe járni”, és amiről első látásra is lehetett tudni, hogy semmilyen vizsgálati háttére nincs: anyukának bemondásra írta le egy A/16-os méretű cetlire egy orvos, aki a gyermeket soha nem látta. (A gyermeknek tudottan egyetlen egy légúti megbetegedése sem volta soha!) Az édesapa indítványozta a cetlit kiállító orvos megkeresését – *kórlap bekérése, orvosi napló ellenőrzése, stb.* -, ami persze nem történt meg.

Ami talán ennél is durvább bizonyítéka a gyermekkel szembeni terrornak: az anya a gyermekkel íratott a bíróságnak egy nyilatkozatot, miszerint a gyermek bevallja, hogy csupán pillanatnyi bosszúból írt kétségbeesett, segítségkérő üzeneteket az édesapjának az anyai bántalmazásból, mert ilyesmi nem történt, ahogy persze éheztetés és különféle büntetések sem történtek, ezeket ő csak kitalálta és sajnálja, hogy ezzel galibát okozott! A levél megfogalmazása ordítóan felnőtt fogalmazás, a tartalma teljességgel éle tszerűtlen. Valójában a gyermekkel szembeni súlyos terror, félelemben tartás eklatáns bizonyítéka, ahogy ezt az édesapa által megkeresett, a gyermeket régről ismerő pszichológus is látja. Egyszerűen nem hihető el, hogy egy 3 bíróból álló másodfokú családjogi tanács mindezt figyelmen kívül hagyja, hogy valóban úgy gondolja: minden jó úgy, ahogy van, nem kell semmin változtatni, és ami a legfontosabb: még csak nem is szükséges mindebből bármit is tisztességgel – az édesapa által a másodfokú eljárásban is többször kértekkel, indítványozottakkal: szakértő bevonásával, továbbá a lassan 15 éves gyermek személyes meghallgatásával! – tisztázni.

Márpedig ugyan valószínűsíthető, hogy ténylegesen ők sem így gondolják, a tény azonban az, hogy a jogerős ítéletben ez áll: minden nagyon szép, minden nagyon jó, mindennel nagyon meg vannak elégedve. (Mint egykoron Ferenc József...)

Az édesapa hónapok óta – *most már több, mint fél éve!* – nem láthatja a gyermeket, illetve a gyermek az édesapját, az anya egyenesen kijelenti, hogy a vírus eltűnéséig – *vagyis bizonytalanságig!* – nem is fogja látni, a hatóságok egyszerűen nem találják sem az anyát, sem a gyermeket. A gyermek elkeseredett S.O.S. segítségkérő üzeneteket küld, az állapota miatt a pszichológusa is kifejezi az aggodalmát, a bíróságra kamuzolások és az anya által a gyerekeknek lediktált nyilatkozatok érkeznek. A gyermekkel nem tudnak érdemben kapcsolatba lépni a gyermekvédelmi szakemberek, igazságügyi pszichológus szakértő nem látta, a bíróság a lassan **15 éves életkora** ellenére sem hallgatta meg.

És a másodfokú jogerős ítélet szerint ez így teljesen rendben van. Jó, hogy talán némi kívánni valót az anya együttműködési készségének „alább hagyása”, de komoly - *bíróági intézkedést, változtatást, szakértő bevonását, vagy akár a gyermek megkérdezését indokló* – probléma nincs!

Ami eleve megdöbbentő: **a másodfokú jogerős ítéletben a bíróság az elsőfokon megállapított tényállást kiegészítette!**

Ez önmagában akár még lehetséges is: bár az eljárási jog szerint a másodfokú eljárásban az elsőfokon megállapított tényállás köti a bíróságot, azonban ezen tényállás pontosítása, kisebb kiegészítések, stb. lehetségesek.

Ennek azonban korlátját képezi az, ha a tényállást olyasmivel kell kiegészíteni, amire nézve semmilyen bizonyítás nem folyt elsőfokon, aki teljes egészében kimaradt az elsőfokon eljárt bíróság látómezejéből.

Ilyen esetben – *miután a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételére csak erősen korlátozott mértékben van lehetőség a gyakorlatban* – mindenképpen hatályon kívül helyezés válik szükségessé, ahogy abban az esetben is, ha az elsőfokú ítéletet követően a tényállás alapjaiban módosul: újabb, az addiginál sokkal súlyosabb problémák vetődnek fel.

5

A jelen esetben tényszerűen megállapítható, hogy a tényállás „kiegészítésének” terjedelme gyakorlatilag többszöröse az elsőfokon megállapított tényállás terjedelmének!

Ez pedig azt jelenti, hogy – *miután a másodfokú eljárásban bizonyítás ténylegesen nem folyt, érdemi tárgyalásra egyáltalán nem került sor!* – a kiegészített teljes tényállás hozzávetőlegesen $\frac{3}{4}$ részére nézve a perben semmilyen bizonyítás, vizsgálat nem folyt. **A jogerős ítéletben tehát a másodfokú bíróság a tényállás mintegy $\frac{3}{4}$ részét érdemi tisztázás, vizsgálat nélkül „értékelte”!!!**

Ez pedig egyszerűen hihetetlen, ép ésszel felfoghatatlan!

AZ ALAPTÖRVÉNY ELLENESSÉGET EREDMÉNYEZŐ JOGSZABÁLY ELLENESSÉG LÉNYEGE:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltak szerint:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében foglaltak szerint:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.”

Az Alaptörvény VIII. cikk (5) bekezdésében foglaltak szerint:

„Szakszervezetek és más érdek-képviselői szervezetek az egyesülési jog alapján szabadon alakulhatnak és tevékenykedhetnek.”

Az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében foglaltak szerint:

„Minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.”

Ami a tisztességes eljárás, illetve döntés sérelmét illeti:

A 6/1989. (III.11.) AB határozat szerint a „tisztességes eljárás” (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy lehet az egész eljárás összességében tisztességes, ahogy az összes részletszabály betartása dacára is lehet az eljárás összességében vizsgálva méltánytalan, vagy igazságtalan, vagy nem tisztességes. A tisztességes eljáráshoz való jog lényegében azokat a garanciákat foglalja magában, amelyek rendeltetése, hogy a felek jogainak érvényesítése olyan eljárásban történjen, amely biztosítékot jelent a törvényes, elfogulatlan és ésszerű időn belüli döntésre.

6

Tipikusan a tisztességes eljárás sérelmét valósítja meg az, ha a bíróság az elfogultság fennállásával, vagy akár annak nyilvánvaló látszatával nem törődve jár el.

A tisztességes eljárás tipikus megsértésének minősül – többek között - a „contra legem” jogalkalmazás, amikor a bíróság figyelmen kívül hagyja az Alaptörvény R) Cikkének (2) bekezdését, miszerint a jogszabályok mindenkre nézve kötelezőek, és például – *a jelen esetben* – az rPp. 66. § (1) bekezdésének kógens rendelkezésével szembe megy.

Ugyanígy tisztességtelennek kell tekinteni azt az eljárást is, amikor a bíróság valamely jogszabály tartalmában szándékosan beleolvas olyan többlet tartalmat, ami abban nyilvánvalóan nincs benne.

Ugyancsak a tisztességes eljárás követelményét sérti az ügyfél laikus, jóhiszemű, hiszékeny, a bíróság tisztességében bízó voltával való bárminemű visszaélés, illetve a kötelező jogszabályi tájékoztatás *(lásd: rPp. 3. § (3) bekezdése)* elmulasztása, majd **a kötelező tájékoztatás meg nem adásából fakadó, fel nem róható mulasztásnak a fél terhére történő értékelése.**

Ugyancsak a tisztességes eljárás sérelmét jelenti az, ha a bíróság a fél jogainak gyakorlását ellehetetleníti, ha akadályozza abban, hogy az igazát bizonyítani tudja, ha nem adja meg számára az rPp. 3. § (3) bekezdése szerinti kötelező tájékoztatást a rá háruló bizonyítási teherről és a bizonyítatlanság következményeiről, ha megfosztja a felet azoktól a bizonyítási lehetőségektől, amelyekkel az igazát – *adott esetben* - bizonyítani tudná, amelyek alkalmasak lehetnek az állításai alátámasztására.

Végezetül kirívóan tisztességtelen az az eljárás, amelyben különleges szakértelmet igénylő kérdésben a bíróság szakértő bevonása nélkül – és persze a megkívánt különleges szakértelem hiányában – dönt, ráadásul úgy, hogy a rendelkezésére álló, ha nem is kirendelés alapján készült, de mindenképpen megfelelő szakértelemmel rendelkező személyektől (pszichológusoktól) származó mértékadó véleményeket teljes egészében figyelmen kívül hagyja. *(Ráadásul magyarázat, indoklás nélkül!)*

Ezt meghaladóan – az ítélőképessége birtokában lévő gyermeket érintő eljárásokban – nem csupán tisztességtelen, de kifejezetten „eretnek” az az eljárás – a New York-i Egyezmény egyik alapvetését sérti! -, amelyben a gyermeket nem hallgatják meg az őt érintő kérdésben.

Zárásul a tisztességes eljárás sérelmét jelenti az **adekvát indoklás hiánya**, illetve az, ha az indoklás nyilvánvalóan és kirívóan ellentétes az alkalmazott jogszabály logikájával.

Mindez a mi esetünkre nézve a következőképp alakul:

Az elsőfokon eljáró bíróság – *már csak a kizárás iránti kérelemből is, de egyébként is!* – tisztában volt azzal, hogy az édesapa képviselőjében eljáró egyesület delegáltja és a bíróság között évek óta helyrehozhatatlanul elmérgesedett viszony áll fenn: hogy [REDACTED] az egyik bírójuk hamis megvádolása miatt feljelentették - ahelyett, hogy az illető bírót állították volna fegyelmi elé, miután utóbb kiderült, hogy mindazt valóban elkövette, amit [REDACTED] a valóságnak megfelelően állított róla -, kifejezetten a személyével szemben a bíróság elnökétől egészen a portásig a bíróság minden tagja elfogultnak vallotta magát.

Álláspontunk szerint ennek ismeretében az elsőfokon eljáró bíróság el sem kezdhette volna érdemben eljárni, figyelemmel arra, hogy itt az elfogultság még csak nem is vélelem, vagy feltételezés, hanem igazolt tény volt, márpedig a tisztelt Alkotmánybíróság állásfoglalása szerint az igazságszolgáltatás tisztességébe vetett közbizalom megőrzése olyan kiemelten fontos közérdek, amire tekintettel egy bírósági eljárásban nem csak az elfogultság ténye, de annak legcsekélyebb látszata sem engedhető meg.

7

Az, hogy az elfogultság problematikájának ismeretében nem önmagukat – *az elfogult bíróságot* – zárták ki az eljárásból, hanem az elfogultságuk tárgyát képező delegált képviselőt zárták ki magából a perből, a legdurvább koncepciók eljárások időszakát idézi.

Ennek kapcsán – *első- és másodfokon egyaránt* – súlyosan tisztességtelen eljárásnak minősül az, hogy az egyesület alapszabályába éppúgy, mint az egyesületek jogosultságaiba, szabad mozgási területbe olyan többletet olvastak bele, ami sehol nem szerepel: hogy az egyesület tevékenységét – *a tagjainak peres képviselője* – kizárólag az egyesület elnökségi tagjai végezhetik, miközben ezek döntően igazgatási szakemberek: az egyesület igazgatása, irányítása, a tagok munkájának koordinálása a feladatuk. (Ezt később részletesebben fejtjük ki a VIII. cikk (5) bekezdése sérelmének kifejtésénél.)

Ezáltal viszont súlyosan sérült az **rPp. 66. § (1) bekezdésében** foglalt eljárási alapjogom annullálásán keresztül is a tisztességes eljáráshoz való jogom, amely kimondja, hogy amennyiben a törvény egyes perbeli cselekményekre másként nem rendelkezik, **a fél helyett az általa, illetőleg törvényes képviselője által választott meghatalmazott is eljárhat.**

Az ügyféljogok egyik legdurvább sérelmét valósítja meg az, amikor egy ráadásul laikus, egyedül eljáró félnek nem adják meg az rPp. 3. § (3) bekezdése szerinti kógens tájékoztatást a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és a bizonyítatlanság következményeiről, márpedig ebben az eljárásban az édesapa ezt a tájékoztatást nem kapta meg az elsőfokon eljáró bíróságtól. (*Ezen pedig a fegyverek egyenlőségének azon sajátos biztosítása sem változtat, hogy egyébként a másik fél sem kapta meg ezt a tájékoztatást, különös tekintettel arra, hogy a perben a bizonyítási teher teljes egészében az édesapán volt.*)

A jelen esetben az édesapa az állításait, az igazát gyakorlatilag kizárólag szakértővel bizonyíthatta volna, hiszen a bizonyításra szoruló tények – *pszichés állapot és annak okai, háttere* - megállapítása különleges szakértelmet igényelt. Erre tekintettel a perben érvényesülő szabad bizonyítás elvét, sőt magát a bizonyításhoz való jogot is súlyosan sérti az édesapa által első, majd másodfokon is többször kért, indítványozott egyesületi bizonyítási lehetőség: a szakértői kirendelés megtagadása. Különösen azok után,

hogya a bíróság rendelkezésére állt Mózes Tamás gyermekpszichológus kifejezetten drámai súlyú levele, amely szerint a gyermek a teljes önfeladás határára sodródott!

A 3375/2018. (XII.5.) AB határozatában a tisztelt Alkotmánybíróság gyakorlatilag ugyanezen okból semmisített meg egy még a Kúria által is hatályában fenntartott jogerős bírói döntést. Ezen határozatában az alább szó szerint idézettek – minimális eltéréssel – a mi esetünkre is érvényesek, illetve alkalmazhatók:

[36] Az Alkotmánybíróságnak tehát a jelen ügyben – melynek tárgya kizárólag a kiskorú gyermek(ek) jogellenes visszatartása volt – azt a kérdést kellett megválaszolnia, hogy sérült-e a tisztességes eljáráshoz való alapjog akkor, amikor a bíróság a gyermekek érdekének érvényesülését nem tette lehetővé azáltal, hogy a bíróság ebbéli meggyőződésének megszilárdítása érdekében – **ebben a speciális esetben – nem folytatta le a lehető legszélesebb körű bizonyítást, illetve a bizonyítékok előterjesztésének a lehetőségét az egyik fél számára megnehezítette, illetve objektíve lehetetlenné tette.** Megvizsgálta az Alkotmánybíróság továbbá azt a kérdést is, hogy a bírósági eljárásokban történtek-e olyan eljárási jellegű szabálytalanságok, melyek együtthatása azt eredményezte, hogy az eljárás minősége vált tisztességtelenné. Ez ugyanis az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján a bírói döntések alaptörvényellenességéhez vezethet. **A tisztességes eljáráshoz való jognak ugyanis olyan ügyekben, ahol a gyermekek érdekeinek a védelme különösen hangsúlyos, fokozottan kell, hogy érvé nyessüljön. Az Alkotmánybíróság utal arra, hogy a bíróság a szakértő kirendelésére irányuló indítványt lényegében érdemi indokolás nélkül utasította el,** ugyanakkor az egyéb bizonyítékok előterjesztésére rendkívül rövid, lényegében objektíve betarthatatlan határidőt adott.

8

[45] Az alapvető jogok biztosa az AJB-1299/2018. számú ügyben készült jelentésében úgy fogalmaz, hogy „[e] védelemre és gondoskodásra a gyermek mindenkivel szemben igényt tarthat. **Ennek megfelelően a gyermek szülei, családja, az állam és a társadalom valamennyi tagja is köteles a gyermek jogait tiszteletben tartani, és a társadalom fennmaradásának zálogaként biztosítani számára a megfelelő fejlődéséhez szükséges feltételeket.** A gyermekek védelemhez és gondoskodáshoz való joga az állam kötelességét alapozza meg a gyermek személyiségfejlődése intézményes védelmére. **A gyermek, mint az alapjogok alanya oldalán az életkorból adódó hátrányokat az állam oldaláról az az intézményvédelmi kötelezettség egyenlíti ki, hogy az államnak aktívan kell cselekednie a gyermekek alapvető jogainak előmozdítása, érvényesülése és védelme érdekében.**”

[53] Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben megállapítja, hogy a kérelmezett egyetlen bizonyítási lehetősége a szakértő kirendelése lett volna ebben a speciális eljárásban, azonban a bíróság a szakértő kirendelését megalapozott indokolás nélkül megtagadta. Önmagában ugyanis arra utalni, hogy az eljárás elhúzódását eredményezné a szakértő kirendelése, nincsen arányban azzal a hátránnyal, hogy **egy ilyen eljárásban a kiskorú gyermekek érdekeit (melyek vizsgálatát az idézett egyezmények is kifejezetten kimondják és hangsúlyozzák) a bíróság semmilyen módon nem veszi figyelembe. Az olyan eljárás, mely a gyermek érdekeinek kiderülését lehetetlenné teszi, nem felel meg a tisztességes eljárás alaptörvényi követelményének.**

[62] Ugyanakkor a bíróságok nem vizsgálták kellő alapossággal és körültekintéssel azt, hogy a gyermekek visszavitele a gyermekek számára milyen pszichés, vagy testi következményekkel járna, járhatna. **A tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét jelen ügyben az okozta, hogy a bíróságok ebben a különlegesen szenzitív esetben a kérelmezett anya szakértő pszichológus kirendelésére irányuló indítványát elutasítva a szakértői bizonyítást mellőzték, anélkül, hogy a szakértő kirendelésének mellőzését megindokolták volna.** Ezzel a döntéssel a bíróságok az anyát lényegében az egyetlen lehetséges bizonyítási eszköz igénybevételétől fosztották meg.

[63] Erre tekintettel az eljáró bíróságok nem kerültek abba a helyzetbe, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog alaptörvényi követelményre figyelemmel megfelelően tudták volna értékelni a gyermekek érdekeit, illetve annak kiemelt védelmét. A bíróságok nem éltek sem azzal a lehetőséggel, hogy igazságügyi szakértőt rendeljenek ki a szakkérdés megválaszolására, sem pedig azt nem indokolták meg, hogy a fél által felajánlott magánszakértői véleményt és annak megállapításait miért nem fogadják el. Önmagában az arra való hivatkozás, hogy az eljárást viszonylag rövid idő alatt be kell fejezni nem elegendő érv arra, hogy a gyermek(ek) érdekének vizsgálata ne valósuljon meg minden részletre kiterjedően. Egyetlen olyan kifejezett jogszabályi rendelkezés sem található a jogrendszerben, mely *explicite* kizárná egy ilyen tárgyú eljárásban a szakértői bizonyítás lehetőségét.

A gyermek a **15. életévéhez** közeledik, ítélőképessége birtokában van. Az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése szerint Magyarországnak a nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítania kell a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját. **A magyar jogi szabályozásnak és gyakorlatnak meg kell tehát felelnie – többek között - a New York-i Egyezmény követelményeknek**, amely egyértelművé teszi, hogy az ítélőképessége birtokában lévő gyermeket az őt érintő kérdésekben meg kell hallgatni, a véleményét ki kell kérni, és az őt érintő döntések meghozatalánál figyelembe kell venni.

A bíróságok tehát alapjogi jogsértést követtek el azáltal, hogy nem csupán a szakértő indokolt bevonását tagadták meg – adekvát indoklás nélkül! -, hanem a gyermek meghallgatását is megtagadták annak ellenére, hogy – különös tekintettel az általa írt elkeseredett S.O.S. segítségkérő üzenetekre és az anyai terrorral kikényszerített, a gyermeknek lediktált nyilatkozat önmagában figyelembe nem vehető voltára – ez nyilvánvalóan elkerülhetetlenül szükséges lett volna.

9

Végezetül ami az **indoklás problematikáját** illeti: a tisztességes eljárás egyik garanciális eleme az indoklási kötelezettség, hiszen az indoklásból derül ki az, hogy a bíróságok egyáltalán foglalkoztak-e érdemben – és ha igen, akkor milyen mélységben! – az adott ügygel. Az indoklás kötelezettsége nem merül ki abban, hogy „valamit odaírunk”, **az indoklásnak adekvátnak kell lennie!**

A fentebb már idézett AB határozat az indoklás kötelezettségére is kitér:

[64] Összefoglalóan tehát a bíróságok – a fenti felsorolt eljárási szabálytalanságok mellett – **nem indokolták meg a szakértő kirendelésének mellőzését egy szakkérdésben az anya bizonyítási indítványa alapján, valamint a bíróságok nem indokolták meg azt sem, hogy ezt a fajta bizonyítást hivatalból miért nem rendelték el.** Végül nem indokolták meg a bíróságok azt sem, hogy a visszavitel megtagadhatóságának az anya szerint fennálló okai konkrétan miért nem állnak fenn és ezt szakértő kirendelése nélkül milyen bizonyítékok alapján állapították meg a vizsgált ügyben. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy a vizsgált bírósági határozatok indoklási hiányosságai a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét eredményezték és ezzel a gyermekek Alaptörvényben foglalt jogainak kiüresedéséhez vezettek. Az ilyen típusú eljárásokban a gyermekek érdekei feltárásának elmaradása általában sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot.

Végezetül – mint arra már rámutattunk fentebb – **a másodfokú eljárásban az ítéleti tényállás olyan mértékű kiegészítésére került sor, ami másodfokon nem lehetséges**, hiszen a bizonyítás lehetőségei másodfokon korlátozottak, nem képzelhető el, hogy a teljes – *kiegészített* – tényállás érdemi vizsgálatára $\frac{3}{4}$ részben másodfokon kerülhessen sor, ugyanakkor nem lehet a tényállás úgy kiegészíteni, hogy a kiegészítésben foglalt tényekre nézve semmilyen vizsgálat, tisztázás, bizonyítás nem történik.

Az olyan eljárás, amelyben a tények $\frac{3}{4}$ részét csupán rögzítem, de nem vizsgálom, súlyosan tisztességtelen, és különösen elfogadhatatlan abban az esetben, amikor a bíróság feladata egy kiskorú gyermek mindenekfelett álló érdekének érvényesítése, ami egy ilyen elképesztő szintű bírósági nemtörődömség mellett **teljes egészében kiüresedik.**

Mindezen tömérdek anomáliára ugyanakkor nemhogy adekvát indoklást – elfogadható, vagy legalább érthető magyarázatot –, de a fenti anomáliák jelentős részére semmilyen indoklást – egyáltalán semmit! – nem tartalmaz a jogerős ítélet indoklása. (Az a jó közelítéssel semmi, ami indoklasként van benne, jobbára nem hozható összefüggésbe az egyenes logika mentén a megindokolni szánt rendelkezéssel, illetve állásponttal.)

Szükséges kiemelni: [REDAKT] gyermekpszichológus drámai hangvételű véleményéről még csak az említés szintjén sem tartalmaz egy karaktert sem a jogerős ítélet, nemhogy magyarázatot, indoklást arra nézve, hogy a másodfokú bíróság miért hagyta figyelmen kívül a gyermek pszichológusának vészjelzését!!!

Ami a magán- és családi élet, illetve a kapcsolattartását tiszteletben tartását illeti:

Hivatkozunk a tisztelt Alkotmánybíróság IV/1533/2020. AB határozatában foglalt tanulmány értékű elemzésre ezen jogok mibenléte és jelentősége vonatkozásában.

A magán- és családi élet, valamint a kapcsolattartás a különélő szülő és a gyermek között egymással szorosan összefügg, egymástól elválaszthatatlan. Ezen alapjogok a tágabb értelemben vett magánszféra részét képezik, és mint ilyenek, közvetlenül az emberi méltóságból származtathatók és mint ilyenek, korlátozhatatlanok, vagy legalábbis nem üresíthetők ki.

Ezen jogok tiszteletben tartása nem csupán az állami szervek indokolatlan beavatkozásának tilalmát jelenti, hanem egyúttal az állami szervek aktív beavatkozási kötelezettségét is azokban az esetekben, amikor ezen jogok biztosításához ez nélkülözhetetlen, illetve kifejezetten szükséges.

Ráadásul a kapcsolattartás alapjoga két pólusú alapjog: egyaránt joga a gyermeknek és a különélő szülőnek. (Ez utóbbinak ráadásul egyben kötelezettsége is a gyermeke felé!)

A mi esetünkben a jogerős ítélet meghozatalakor a másodfokú bíróság előtt már ismert volt az a tény, hogy a kapcsolattartás a gyermek és az édesapa között immáron 4 hónapja egyáltalán nem jön létre, ahogy az is ismert volt már a másodfokú bíróság előtt, hogy az anya beláthatatlan ideig – akár évekig is! – nem lesz hajlandó a kapcsolattartást biztosítani. Tisztában voltak azzal is, hogy az anya a hatóságok számára sem elérhető, menekül előlük, ha pedig igaz, hogy [REDAKT] költözött, akkor eleve képtelen lenne – még ha akarná is! – biztosítani a kapcsolattartást az azt szabályozó határozatban foglaltak szerint, miután a gyermeke [REDAKT] kell átadnia az egyik kerületi rendőrkapitányság épülete előtt.

A másodfokú bíróság tehát pontosan tisztában volt azzal, hogy amennyiben helyben hagyja azt az elsőfokú ítéletet, amelyben teljes körben elutasítják a jelenleg érvényben lévő határozat megváltoztatására irányuló apai kérelmet – *vagyis még a korábbi kapcsolattartási szabályozást sem változtatja meg!* -, akkor ezzel állandósítja, „szentesíti” a döntés meghozatalakor már 4 hónapja fennálló tarthatatlan állapotot: a kapcsolattartási jog teljes kiüresítését!

A minimum, amit meg kellett volna tennie, hogy akár hivatalból is – *a gyermek mindenekfelett álló érdekében* – legalább a korábbi kapcsolattartás szabályozását megváltoztatja legalább oly módon, hogy a kapcsolattartás megvalósulása – *legalább elvben!* – elképzelhető, lehetséges legyen. (Az ugyanis nyilván nem képzelhető el semmiképp, hogy az anya – aki a pandémiára hivatkozva leginkább éppen az utazásokat akarja kerülni! – majd [REDAKT] felutaztatja az ott elrejtett gyermeket a budapesti rendőrkapitányság elé, másnap meg majd még vissza is jön érte.)

A másodfokú bíróság tehát egyszerűen áldását adta arra az állapotra, hogy hónapok óta nincs és előre láthatóan még évekig nem is lesz kapcsolattartás a gyermek és az édesapa között!

Ezáltal súlyosan sérült – kiüresedett! – az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésben foglalt alapjoga a gyermeknek és az édesapának egyaránt.

Ami a gyermek jogát illeti a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez:

Amint arra a tisztelt Alkotmánybíróság a IV/1533/2020. AB határozatában rámutatott:

- A gyermeknek a különélő szülőjével való közvetlen, intenzív kapcsolata meghatározó súllyal bír a gyermek megfelelő szellemi és erkölcsi fejlődése, személyiségének normális alakulása vonatkozásában.
- A személyes kapcsolat huzamosabb ideig tartó hiánya a gyermeknek a különélő szülőjétől való eltávolodásához, elidegenedéséhez vezet, ami egy idő után helyrehozhatatlan, irreverzibilis torzulást okoz a gyermek személyiségében, a családképe torzulását eredményezi, ami a későbbi szocializációját, a másik nemhez való viszonyát is károsan befolyásolja.

Ebből egyenesen következik, hogy **súlyosan sérül az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjoga a gyermeknek, ha a bíróság nem tesz eleget az ezen joga biztosításához szükséges beavatkozási kötelezettségének:** nem lép fel az anya kisajátító, elidegenítő törekvésével, a kapcsolattartás permanens, folyamatos megtagadásával szemben, ha az elidegenítő (és bántalmazó!) anyánál – neki kiszolgáltatva – hagyja a gyermeket, miközben a Kúria következetes irányelvei egyértelműen kimondják, hogy a gyermek kisajátítására, a másik szülőtől való elidegenítésére törekvő, a kapcsolattartást huzamosabb ideig akadályozó gondozó szülőtől a gyermeket el KELL venni és a másik szülőnél KELL elhelyezni, aki hajlandó a kapcsolattartást biztosítani a gyermek és a szülő társa között.

11

Ami az érdek-képviselési szervezetek szabad tevékenységéhez való jogát illeti:

Ez a jog abban realizálódik, hogy a törvényesen alakult és bejegyzett érdek-képviselési szervek korlátozás nélkül folytathatják az alapszabályukban rögzített és az őket bejegyző bíróság által törvényesnek talált, elfogadott tevékenységüket.

Az egyesület alapszabálya szerint elsődlegesen a tagjai családjogi vitáiban való képviselésére alakult, ez a tevékenységi körének talán leginkább domináló része.

Ezen képviselési tevékenységre az Ákr. szerinti eljárásokban korábban is volt és ma is van lehetőség. A büntető eljárásokban korábban nem volt, ma viszont már ugyancsak van erre lehetőség, igaz korlátozottan: kizárólag a sértett fél képviselésében járhat el az egyesület. A polgári peres és nem peres eljárásokban ezt a lehetőséget az rPp. 67. § (1) bekezdés g) pontja teremtette meg, ami – **sajnos, alkotmányjogi szempontból is aggályosan!** – az új Pp.-ből már kimaradt, illetve a Ptké már jogi szakvizsga követelményéhez köti a jól hangzó, de a valóságban egész egyszerűen nevetségesnek bizonyult, nem létező „professzionalitás” igényére hivatkozva. *(Miközben a „professzionális” ügyvédek az egyesület „outsider” laikusaival íratják meg a kereseteiket, amikor az ügyfelek már a pénzük visszakövetelésével fenyegetőznek, mert a „professzionalitás” eredményeként már harmadszor utasította vissza a bíróság az új Pp. fokozott követelményeinek eleget tenni nem tudó irományaikat... Igaz, a problémát a jogalkotó is észlelte és azzal látta megoldhatónak, hogy „lazított” az új Pp. eddigi követelményein, ami ismét csak nem váltotta be a jogalkotó céljait: a jogi szakvizsgával rendelkezők a szakvizsgájukkal együtt továbbra sem tudnak megfelelni*

még a lazított követelményeknek sem, akik pedig jogi szakvizsga nélkül is eleget tudtak tenni már a korábbi, keményebb elvárásoknak is, azok továbbra sem járhatnak el. No de ez ugye egy ilyen ország. Ahogy egy nemzetközi szakjogász megfogalmazta, amikor az egyesület megkérdezte: hogyhogy tőlünk kéri a kérelem megírását az EJEB felé: „Nem az a jó ügyvéd, aki meg tudja írni, hanem az, aki tudja, hogy ki az, aki meg tudja írni...” No comment.)

Az egyesület alapszabályának ismeretében az sosem volt vitatható, hogy az egyesület céljai szoros kapcsolatban, összefüggésben állnak a gyermekek sorsát is érintő családjogi eljárások tárgyával, illetve céljaival.

Mint arra már az elején is utaltunk: az egyesület vezetése a tagok között minden szempontból legnagyobb jog- és perismerettel, illetve peres tapasztalattal rendelkező – **többek között magával a Fővárosi Törvényszékkel szemben is több kártérítési pert nyert!** – [REDACTED] delegálta ügyintézőként ebben a perben, akinek nem ez volt az első ilyen „delegálása”... A Fővárosi Törvényszék másik családjogi másodfokú tanácsa (54.Pf. tanács) már számos esetben járt el, és az a tanács – [REDACTED] tanácsa – mindig is jogszerűnek tartotta ezt.

Ezen a ponton kell rámutatnunk arra, hogy **a bírói függetlenség nem a jogszabályoktól való függetlenséget jelenti**: egy-egy adott esetet más-más bíró eltérően ítélt meg, de jogszabályok tartalmát két bíró nem értelmezheti másként, hiszen a törvények alapkritériuma, hogy még az átlag laikus számára is közérthetőek legyenek, nemhogy egy bíró számára! Az pedig végképp nem engedhető meg, hogy az alapvető eljárási jogok, előírások, szabályok vonatkozásában két bíró eltérő álláspontra juthasson, hogy – [REDACTED] idézve – „létezhesenek más álláspontok is” alapjogok tekintetében.

Azaz **nem fordulhat elő az, hogy** [REDACTED] az egyesület elnökének delegálása, illetve az **1/2018.0321. elnökségi határozat alapján elsőfokon 40 bíró előtt, másodfokon pedig az 54.Pf. tanács előtt** eljárasson ügyintézőként az egyesület tagjának perében, míg a vele szemben alaptalan és később megbukott koncepciós eljárást koholó II. és III. Kerületi Bíróság egyik bírója és a másodfokú bíróság másik – **50.Pf. – tanácsa előtt pedig ne járasson el!**

A periratok között megtalálható a Fővárosi Törvényszék 50.Pf. tanácsának elnökénél nem kevéssel magasabban képzett [REDACTED] címzetes tanácsvezető asszony és tanácsa által **a Fővárosi Ítéltáblán hozott 2.Pf.20.168/2019/4/II.sz. végzése**, ami a Fővárosi Törvényszék egy hasonlóan dilettáns személyiségi jogi tanácsának azonos érvelést tartalmazó ítéletét helyezte hatályon kívül. Végzésében a jelen esetre analóg alkalmazható alábbi hivatkozás szerepel:

„A képviseleti jog megvonása körében a következőket szükséges rögzíteni. Az elsőfokú eljárás során 5/F/2. sorszám alatt csatolásra került a meghatalmazás, amelyben a felperes meghatalmazta az Apák az Igazságért Egyesületet, hogy őt a perben képviselje. Ezen meghatalmazással egyidejűleg benyújtásra került 5/F/3. sorszám alatt az Apák az Igazságért Egyesület meghatalmazása, amely szerint az egyesület meghatalmazza [REDACTED] hogy a perben a felperes képviseletében eljárjon.

Az elsőfokú bíróság a 22. sorszám alatti végzésében hívta fel a felperes képviselőjét, hogy a felperes képviseletében az egyesület járjon el, vagyis a peres képviseletet az egyesület képviseletére jogosult személy lássa, mivel a civilszervezetek nyilvántartása szerint [REDACTED] y az egyesület képviseletére nem jogosult. 23. sorszám alatti beadványban az egyesület előadta, hogy jogi álláspontja szerint [REDACTED] jogosult az egyesület képviseletében a felperes perbeli képviseletére. A 2018. március 20. napján tartott tárgyaláson a 24. sorszám alatti jegyzőkönyv tanúsága szerint az elsőfokú bíróság tájékoztatta arról a feleket, hogy a perben [REDACTED] nem jogosult a felperes perbeli képviseletére.

A Pp. 67. § (1) bekezdés g) pontja szerint meghatalmazottként eljárhat az érdek-képviseleti célra alapított szervezet saját tagjának olyan perében, amelynek tárgya a szervezet alapszabályában meghatározott érdek-képviseleti célok körébe vonható.

A felperes az Apák az Igazságért Egyesületet hatalmazta meg a perbeli képviselőre. A Pp. 67. § (1) bekezdés g) pontja nem tartalmaz olyan megszorítást, miszerint kizárólag az egyesület törvényes képviselője láthatná el az egyesület nevében a perbeli képviselőt. A meghatalmazott szervezet meghatalmazhatja a tagját, hogy a tényleges perbeli képviselőt ezen személy lássa el, a felperes által adott meghatalmazás ugyanis nem tartalmaz ilyen jellegű korlátozást, amit egyébként Pp. 70. § (4) bekezdése a korlátozáshoz megkívánna.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályát, a Pp. 66. § (1) bekezdését sértette meg azzal, hogy kizárta [REDACTED] mint meghatalmazottat a perből, és így nem tette lehetővé, hogy a peres fél helyett az általa választott meghatalmazott képviselő járjon el. Ezen eljárási szabálysértés miatt szükséges a tárgyalás megismétlése.

A másodfokú bíróság a megismételt eljárásra vonatkozóan meghagyja az elsőfokú bíróság számára, hogy a felperest az Apák az Igazságért Egyesület képviselőjében [REDACTED] is képviselheti."

Ebből fakadóan súlyosan sérült az egyesület – az Apák az Igazságért Közhasznú Egyesület (AIKE), mint az édesapa képviselőt meghaladóan együttal saját jogon is indítványozó – szabad tevékenységhez való alapjoga is, amit az Alaptörvény VIII. cikk (5) bekezdése garantál.

Végezetül kifejezetten

KÉRJÜK,

13

hogy az ezen alkotmányjogi panaszunk elbírálásában [REDACTED] alkotmánybíró semmilyen szinten ne vehessen részt.

[REDACTED] y tájékoztatása szerint ennek indoka az, hogy az elsőfokon eljáró bíróság és [REDACTED] közti elfajult – fentebb részletezett, a jelen vizsgálatban meghatározó súllyal bírói képviselői anomáliát kiváltó – szembenállásban [REDACTED] – [REDACTED] – a kártalanítási eljárás eddigi adatai szerint meghatározó szerepet játszott: a Központi Nyomozó Főügyészség két ügyésze is megerősítette, miszerint az [REDACTED] érte el a befolyása révén az általuk is tudottan alaptalan gyanúsítás közlését, miután – [REDACTED] korábbi [REDACTED] szerint - garanciát kaptak arra nézve, hogy „megfelelő bíró kezébe fog kerülni az ügy.” Ami tény: miután az illetékes budapesti bíróságokon ezek szerint nem lehetett „megfelelő bírót” találni, a budapestieket jogszabályi indoklás nélkül (!!!) kizárták annak ellenére, hogy egész Budapesten mindössze 2 bíró vallotta magát esetlegesen elfoglaltnak, és láss csodát: [REDACTED] ndolt a koncepció eljárás, annál az általa kinevezett [REDACTED] aki e [REDACTED] másrészt nem sokkal azután, hogy meghozta a tőle „elvárt” koncepció – később aztán másod, majd harmadfokon is látványosan megbukott – ítéletet, kénytelen volt távozni a bírói testületből, miután felmerült az érintettsége kifejezetten súlyos, korrupciós bűncselekményekben. (A további sorsa előttünk ismeretlen.)

Ezt meghaladóan egy tárgyaláson konkrét nyilatkozat merült fel arra vonatkozóan is, hogy [REDACTED] – ugyancsak még az [REDACTED] segítséget (személyes rahatást) ígért egykori tanára ([REDACTED]) ügyvéd-társának ([REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] szemben. Az eddigiek során annyi legalábbis megerősítést nyert ebből, hogy [REDACTED] – valamikor még talán 2017 elején – egy másik (kisebb súlyú) eljárást is kezdeményezett (a PKKB elnökségénél, persze nem a saját neve alatt), amiben azután kiderült, hogy maga a „feljelentő” nem tudott a saját feljelentéséről! (Egy ma már nyugdíjas csoportvezető bíróval íratják alá, valószínűleg egy nagyobb paksaméta szignózásra váró adminisztrációba

belekeverve. A nyomozás során mindenesetre kiderült, hogy az idős hölgynek fogalma nem volt a feljelentésről, annak tartalmát egyáltalán nem ismerte.)

Mindezek tisztázása nyilván nem ennek az eljárásnak a feladata, azt azonban kellően indokolja, hogy az elfogultság látszatától is mentes eljárás és döntés garantálása végett [REDACTED] ennek az ügynek a közelébe se kerülhessen.

Végezetül akként nyilatkozunk, hogy

HOZZÁJÁRULUNK

ahhoz, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság honlapján az előírásoknak megfelelően közzétett indítványomban szerepeljen a nevem.

Budapest, 2021. 05. 01.

tisztelettel

14

[REDACTED]
(delegált képviselő – az AIKE elnökségi tagja)

Előttünk:

[REDACTED]